

Sygn. akt I C 938/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Leszek Kawecki

Protokolant: Beata Olewińska

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2018 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

przeciwko **P. P.**

o zapłatę kwoty 2 316,60 zł

I/ zasądza od pozwanego **P. P.** na rzecz strony powodowej (...) **Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.** kwotę **2 316,60 zł** (dwa tysiące trzysta szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 października 2017 roku do dnia zapłaty;

II/ zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę **1 000 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 938/18

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) **Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.** wniosła w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego **P. P.** kwoty 2 316,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa, tj. od dnia 23 października 2017 r., do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30 zł i kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł.

W uzasadnieniu pozwu podała, że pozwanego oraz powodowy **Bank** łączyła umowa

o kartę kredytową numer (...), na podstawie której **Bank** uruchomił dla pozwanego

w dniu 03.06.2008 r. limit kredytowy w wysokości określonej w umowie oraz wydał kartę kredytową, z pomocą której mógł on dokonywać transakcji gotówkowych i bezgotówkowych w granicach przyznanego limitu. Pozwany zobowiązał się zwracać wykorzystany limit wraz

z naliczonymi odsetkami, co odbywać się miało poprzez przelanie na rachunek karty przynajmniej minimalnej kwoty wskazanej przez **Bank** w wysyłanych każdego miesiąca wyciągach z rachunku karty. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz **Banku** płatności w sposób przewidziany w umowie. W związku

z naruszeniem przez pozwanego postanowień łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, **Bank** wykorzystał przysługujące mu na podstawie art. 75 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r.

- Prawo bankowe, uprawnienie do wypowiedzenia umowy. Na skutek złożonego przez Bank pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, uległa ona rozwiązaniu w dniu 20.05.2016 r., co doprowadziło do powstania wymagalności całej kwoty niespłaconego przez pozwanego kapitału, odsetek umownych za okres obowiązywania umowy oraz odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie, naliczonych od zadłużenia przeterminowanego. Istnienie wskazanej wyżej wierzytelności, jej wysokość oraz struktura zadłużenia wynika bezpośrednio z wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 23.10.2017 r., wystawionego na podstawie art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, podpisanego przez osobę uprawnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątków strony powodowej i opatrzonego pieczęcią bankową. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się zaś niespłacona należność główna (kapitał). Strona powodowa podała też, że podejmowała liczne próby pozasądowego rozwiązania sporu z pozwanym, Jej działania okazały się jednak bezskuteczne - pozwany nie wyraził woli współpracy w tym zakresie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 grudnia 2017 r.

w sprawie o sygn. akt I Nc-e 2052585/17 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie orzekł, że pozwany w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu powinien zapłacić stronie powodowej kwotę 2 316,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 października 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotą 630 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo w tym terminie wnieść do tamtejszego Sądu sprzeciw.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw, zaskarżając go w całości. Zarzucił brak wymagalności dochodzonego roszczenia. Z „daleko idącej ostrożności procesowej” zarzucił także: nieudowodnienie roszczenia co do zasady, jak i wysokości, nieważność umowy, brak związania go postanowieniami umowy w części dotyczącej wysokości odsetek oraz brak wskazania wysokości stopy procentowej odsetek, brak wypowiedzenia umowy i brak wymagalności części należności głównej, brak wykazania wysokości naliczonych przez stronę powodową odsetek oraz przedawnienie roszczenia. Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od strony powodowej na jego rzecz kosztów postępowania.

Postanowieniem z dnia 16 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

W piśmie procesowym z dnia 27 kwietnia 2018 r. usuwającym braki formalne pozwu strona powodowa zmieniła zgłoszone w pozwie żądanie odnośnie kosztów procesu, wnosząc o ich zasądzenie według norm przepisanych, tj. zwrot całej uiszczonej opłaty sądowej od pozwu, kosztów zastępstwa procesowego „w pełnej wysokości” oraz opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwanego P. P. oraz stronę powodową (...) Bank (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. łączyła umowa o kartę kredytową numer (...), zawarta w dniu 30 czerwca 2008 r., na podstawie której Bank uruchomił dla pozwanego limit kredytowy w wysokości określonej w umowie oraz wydał kartę kredytową, z pomocą której mógł on dokonywać transakcji gotówkowych i bezgotówkowych w granicach przyznanego limitu. Pozwany zobowiązał się zwracać wykorzystany limit wraz z naliczonymi odsetkami, co odbywać się miało poprzez przelanie na rachunek karty co najmniej minimalnej kwoty wskazanej przez Bank w wysyłanych każdego miesiąca wyciągach z rachunku karty.

Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz Banku płatności w sposób przewidziany w umowie. W związku z naruszeniem przez pozwanego postanowień łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, powodowy Bank na podstawie art. 75 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe wypowiedział powyższą umowę. Na skutek więc złożonego przez Bank pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy z dnia 06 kwietnia 2016 r., uległa ona rozwiązaniu w dniu 20 maja 2016 r., co doprowadziło do powstania wymagalności całej kwoty niespłaconego przez pozwanego kapitału, odsetek umownych za okres obowiązywania umowy oraz odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie, naliczonych od zadłużenia przeterminowanego.

Istnienie powyższej wierzytelności i jej wysokość wynika bezpośrednio z wyciągu

z ksiąg bankowych Nr (...) z dnia 23 października 2017 r., wystawionego na podstawie art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, podpisanego przez osobę uprawnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątków strony powodowej i opatrzonego pieczęcią Banku.

Dowód: kserokopie: umowy karty kredytowej z dnia 30 czerwca 2008 roku, wypowiedzenia umowy karty kredytowej z dnia 06 kwietnia 2016 roku wraz z potwierdzeniami odbioru

i wyciągu z ksiąg bankowych Nr (...) z dnia 23 października 2017 roku.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że odpowiedzialność pozwanego wynika

z nienależytego wykonania zawartej ze strony powodową umowy o kartę kredytową numer (...), zawartej w dniu 30 czerwca 2008 r., na podstawie której powodowy Bank uruchomił dla pozwanego limit kredytowy w wysokości określonej w umowie oraz wydał kartę kredytową, z pomocą której mógł on dokonywać transakcji gotówkowych

i bezgotówkowych w granicach przyznanego limitu. Pozwany zobowiązał się zwracać wykorzystany limit wraz z naliczonymi odsetkami, co odbywać się miało poprzez przelanie na rachunek karty co najmniej minimalnej kwoty wskazanej przez Bank w wysyłanych każdego miesiąca wyciągach z rachunku karty. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz Banku płatności w sposób przewidziany

w umowie, w związku z tym strona powodowa wypowiedziała powyższą umowę pismem

z dnia 06 kwietnia 2016 r., co skutkowało jej rozwiązaniem w dniu 20 maja 2016

W świetle zebranych w sprawie dowodów uznać przy tym należy, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwany w istocie potwierdził okoliczności zawarcia umowy. Zarzucił natomiast brak wymagalności roszczenia, a z „daleko idącej ostrożności procesowej” zgłosił także zarzut przedawnienia roszczenia. Podniesione jednak przez niego zarzuty są bezzasadne. Trzeba bowiem przede wszystkim podnieść, że pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie przedstawił żadnych dowodów na uzasadnienie swoich zarzutów, mimo spoczywającego na nim ciężaru dowodu. Sąd

w związku z tym z urzędu dopuścił dowód z przesłuchania stron, ograniczonego do przesłuchania pozwanego, na okoliczność podniesionych przez niego zarzutów, jednak pozwany nie stawił się na termin przesłuchania. Dlatego też Sąd zmuszony był pominąć dowód z przesłuchania pozwanego.

Odnosząc się jedynie do najdalej idącego zarzutu pozwanego, zgłoszonego

z „ostrożności procesowej”, to jest przedawnienia roszczenia, należy wskazać, że w myśl art. 118 k.c., termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych

z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Ponadto, zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Strona powodowa natomiast wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 23 października

2017 r., a więc przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia, skoro termin wymagalności roszczenia przypada na dzień 20 maja 2016 r. W tych okolicznościach pozwany nie mógł się uchylić od zaspokojenia roszczenia, powołując się na zarzut przedawnienia zgodnie z przepisem art. 117 § 2 zd. 1 k.c.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak

w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu (punkt II wyroku) Sąd oparł na przepisach art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., ustanawiających odpowiedzialność strony za wynik procesu. Skoro pozwany przegrał spór, to obowiązany jest zwrócić stronie powodowej poniesione przez nią koszty procesu w wysokości 1 000 zł, na które składały się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 100 zł i koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego w stawce minimalnej wnoszącej 900 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), bez opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, albowiem strona powodowa nie wykazała, by taką opłatę uiszczała.